Emil LOTEANU

COLECȚIE PENTRU ELEVI, STUDENȚI

RITMURI

Editura CARTEA MOLDOVEI

Emil LOTEANU

COLECȚIE PENTRU ELEVI, STUDENȚI

RITMURI

Versuri

Ilustrații de Eudochia Zavtur

Editura CARTEA MOLDOVEI
Chișinău · 2007

Ministerul Educaţiei şi Tineretului al Republicii Moldova
Ministerul Culturii şi Turismului al Republicii Moldova

CZU 821.135.1(478)-1
L 80

Descrierea CIP a Camerei Naţionale a Cărţii

Loteanu, Emil
Ritmuri. Versuri / Emil Loteanu. – Ch.: Cartea Moldovei, 2007 (Tipogr. Ed. "Universul") – 224 p.

ISBN 978-9975-60-109-2

4000 ex.
821.135.1(478)-1

ISBN 978–9975–60–
M 03 – 2007

© Text: Emil Loteanu, 2007
© Ilustraţii: Eudochia Zavtur, 2007

RITM DUR

ÎNDEMN

Să nu vă jucați cu focul acesta, copii,
Să nu vă jucați – e crud,
Niciodată nu iartă.
Ascuns în ritmul celei dintâi poezii
Pe care o scrii,
Focul acesta, copii,
Trece în noi
Și începe sălbatec să ardă.
Acolo, în ritmuri de stih,
Pâlpâie ademenindu-ne,
Pâlpâie un foc ucigător de frumos.
Impetuos, el pătrunde în gând,
În pupile, în sânge
Și preschimbă în vreascuri de rug
Fiece os.
Ascultați-mi povața, copii!
Ascultați-mă,
Fără a-mi da ascultare,
Și luați din focul acesta
Câte-un tain!
Pe rugul ritmurilor nimeni, nicicând nu moare,
Pe rugul ritmurilor inima devine o pasăre
Cu pliscul înfipt în soare,
Iar ochii devin
Cer necuprins și senin.

CHEMAREA STELELOR

Eu v-am iubit
Şi acum o mie de ani
Ca şi astăzi...
Necontenit
V-am iubit,
Chiar dacă pieptul gemea.
Stelelor, stelelor,
Frumoase mirese albastre,
Ştiţi oare voi
Despre dragostea mea?

Fiind negrăit de departe,
Totuşi,
Mi-aţi fost aproape...
V-aţi coborât pe flamuri
Şi pe frunţi de ostaş –
În stihul poetului,
În ochii iubitei sub pleoape,
Lucind totdeauna adânc,
Pătimaş!
Dorul acesta de stele
Zvâcneşte în suflet,
În tâmple...

El trece din sânge
În sânge,
El trece din tată
În fiu.

Focul albastru al stelelor
Ochiul mi-l umple,
Coborând până-n fundul orbitei
Puternic şi viu.

Stelelor, stelelor,
Îmi voi întinde aripile,
Străbătând către voi
Câmpiile cosmice
Reci,
În goana mea
Voi întrece clipele
Eu – fiul veacului meu
Douăzeci!

Bucuraţi-vă, stelelor!
Se apropie ceasul în care
Vom urca munţii voştri
Înalţi, sclipitori.
Vom sădi şi la voi
Cea mai frumoasă floare,
Floarea albă a vieţii
Ce răsare în zori...

Voi privi de acolo de sus
Spre mult depărtata mea lume,
Unde fraţii mei luptă
Ca o flacără vie, arzând,
Şi mi-or fi pe o clipă ochii
Tulburi şi umezi,
Fiindcă inima mea
A rămas pe pământ...

* * *

M-am logodit cu cea mai depărtată stea,
Cât mi-o fi veacul să tot urc spre ea –
Să-mi fie drumul nevoios şi lung
Şi niciodată, poate, să n-ajung.
Iar dacă s-or afla puteri în mine
În pragul stelei să ajung cu bine,–
Om face nuntă ca la gospodari;
Cu vornicei aleşi, cu lăutari,
Cu vin de la Moldova pus pe mese
Scump şi curat ca lacrima miresei.
Cu maci înalţi din dalbele poiene
Ce le-am aflat pe plaiuri moldovene.
Şi, veseli, oamenii vor închina,
Şi dar de nuntă oamenii mi-or da
Pământul tot şi cerul siniliu,
Şi dreptul de-a rămâne veşnic viu.

* * *

Nu vă promit nimic,
Cei ce veniţi cu mine.
Nu vă promit nimic –
Nici poate căldura pâinii,
Nici poate căldura femeii,
Nici poate căldura luminii
Şi nici reîntoarcerea, poate...
Nu vă promit nimic.
Nimic în afară de ziua
Când unul din noi, numai unul,
Se va opri o clipă orbit
De lumina unei noi galaxii
Şi ostenit, pe genunchi aplecându-şi fruntea,
Nedesluşit va rosti
Cu buzele arse de sete,
Înfrigurate:
„Evrica, băieţi, evrica!"

ULTIMA ŞANSĂ

Cred în ultima şansă,
În unica, în imposibila,
Cred în ultima şansă,
Ce păstrează în mine speranţa
De a pătrunde, totuşi,
În miezul marilor adevăruri.
Cred în izbândă, cred,
Şi atunci când există
O ultimă şansă,
Şi cred în crunta înţelepciune
A ultimei şanse!

AICI, ÎN STÂNGA...

Şi poate nu în spaţii cosmice pierdut,
Ci poate undeva aici,
În stânga,
În pieptul meu,
Tresare viu în stânga –
Încă arzând,
Fierbinte încă –
Ce mişcă globul pământesc.
Şi meridianele care-l cuprind
Nu sunt deloc convenţionale.
Le simt vibrând,
Le simt alunecând,
Le simt urcând
Şi iarăşi coborând în mine.
Artere sunt, arterele prin care
Aleargă harnic sângele meu tânăr.
Aleargă sângele său vântul roş al vremii
Aleargă vântul vremii mele, aspru,
Amestecat cu năzuinţă, cu speranţă,
Impetuos ca turmele de cerbi,
Aleargă harnic sângele meu tânăr.
În stânga. Da!
În pieptul meu, în stânga,
Pământul se trezeşte şi adoarme.
Şi dacă nu-i adevărat,
Atunci de ce
În mine zac durerile lui toate?
Atunci de ce
Când cade sec şi scurt

Cuțitul sclipitor al ghilotinei,
Când ard de vii copiii în cuptoare –
De ce atunci atât de crud
Mă doare?
Atunci de ce
Cu vuiet greu de mare
Din mine strigătul se smulge?
Aici, în pieptul meu, în stânga,
Încă mai fumegă oraşele şi satele,
Şi urmele de tanc adânc brăzdate
Nu s-au încumetat
Cu ierbi să se acopere.
Aici, în stânga,
Mamele aşteaptă,
Aşteaptă încă,
Mii de ani aşteaptă
Să se întoarcă înapoi copiii,
Cu alunele tuciurii pe gât, pe braţ,
Pe umeri...
Da,
Mamele de mii de ani aşteaptă...
Aici, în stânga,
Iarna ninge lin
Şi fetele zâmbesc timid în somn;
Poate visează straie de mireasă?...
În fiecare piept,
În fiecare,
Pământul se trezeşte şi adoarme,
Pământul moare şi renaşte
În fiecare piept
În stânga!

SPAIMĂ

Am visat într-o noapte pământul
Surd ca o tobă de carton.
Cerul părea o mlaştină albă, vâscoasă,
Mirosind a săpun de spălat.
Bolnăvicios de grase şi roze
Ciupercile atomice
Urcau nesfârşite
Din mări de cenuşă galbenă.
Murise aerul. Odată cu el şi ecoul.
Dezagregarea materiei reuşise deplin.
Cancerul nuclear pătruns în celule
Nimicise memoria, spiritul.
Nimic nu mai putea regenera. Natura uitase.
Doar câțiva supraviețuitori
Îmbrăcați în costum de scafandru
Pluteam în vid, consumând
Aerul rămas încă viu
Pe fundul baloanelor de plumb
Prinse la spate cu două curele
(Ca un sac de excursie.)
Era un vals somnambul,
Valsul martorilor condamnați
La spectacolul de adio
Al demenței umane.
Indicatorul de aer cobora spre zero.
M-am gândit la noi toți.
La cei ce nu mai eram.
Mi-am dat seama atunci
Că pământul continuă să trăiască

În memoria mea.
Că aici, în memorie, neatins,
Polul Nord mai pluteşte sub nori
Ca o pasăre albă,
Şi în pulberea cetei mai curg
Colorado şi Dunărea.
Culorile – abia atunci mi-am dat seama –
Şi ele au glas.
Prietenoase, precum delfinii,
Culorile lumii alunecau în urma mea,
Şi toţi copiii din lume – ciorchine imens, zgomotos,–
Cereau agăţaţi de mine
Nimic altceva decât aer.
O gură de aer!
O gură de aer dulce,
Mai dulce ca zahărul,
Mai dulce ca dezmierdarea,
Mai dulce ca cea mai dulce dorinţă,–
O gură de aer pământesc!
Am închis ochii –
Indicatorul balonului de aer
Se oprise demult la zero...
.....
A doua zi dimineaţă
Am descoperit pacea.
Cea de toate zilele. Minune neobservată.
Ca pâinea. Ca apa. Ca aerul...
Mă uitam la semenii mei.
Atotputernici. Ca zeii.
O răsucire lentă de braţ –
De braţ omenesc –
Şi pământul poate erupe în moarte.
Pentru totdeauna. Cu toate minunile lui.
Şi cu cea mai puţin înţeleasă – OMUL.

PROMETEU

Mi-a fost prieten.
Sunt sigur, cel mai bun.
Pedepsele întotdeauna
Le ispăşeam în doi.
În strai de paparudă treceam aproape goi,
Piraţi ai rariştilor de alun.
A dispărut...
De-atunci şi până azi
Nu l-am văzut călcând pe strada noastră.
Întâmplător,
Într-un oraş pierdut între păduri, de brazi,
I-am întâlnit privirea calmă şi albastră.

II

...L-am vizitat. În sala de operaţie.
Alb, înalt, cu mişcări socotite,
Părea un zeu atotputernic şi bun.
Am văzut cum ţine în palmă inima omului
Fără pulsaţie.
Omul acela trăieşte acum.
Am văzut cu ochii mei moartea şi învierea,
L-am văzut pe omul în alb devenind Prometeu.
Am văzut neîncrederea multora,
Batjocura şi tăcerea.
Ei nu puteau înţelege
Că omul în alb e un zeu.
Ei nu ştiau
Că după operaţia făcută

În pragul sălii, frânt, se prăbuşi
Şi că pe frunte, proaspăt, îi apăru o cută
Şi că pe tâmple iarna se ivi.
Omul plăteşte înmiit naturii
Pentru dreptul de a pătrunde
În labirintele ei.
Prometeu – tovarăşul copilăriei mele –
Ultimul dintre zei.

III

Omul în alb se va mistui şi va arde,
O dată, de zece, de sute de ori.
Braţele sale albe ca doi cocori
Vor pluti calm peste masa de operaţie.
Nedomolit, braţul împarte
Focul izbăvitor de moarte.
Îl puteţi întâlni câteodată în crâng.
Se plimbă singur la oră târzie.
Prometeu
Are trei alunele pe obrazul stâng –
Le cunosc din copilărie.

REVOLUŢIA CONTINUĂ

I

În necuprinderea trezită a taigalei,
În legănarea monotonă a stepei,
În mişcarea impetuoasă a corăbiilor,
Şi-n zbaterea flamurilor pe catarge,
În zborul vertiginos al zorilor
– Cavalerie strălucitoare a zilei ce începe –
Şi în stingerea amurgului
Lentă şi mândră;
În nopţile chinuitor de lungi ale
aşteptărilor,
Şi în nopţile chinuitor de scurte
Ale îndrăgostiţilor,
În zborul schelelor spre inima stelelor,
În suferinţa aspră şi mândră a căutărilor,
În fiecare din noi
Continuă Revoluţia!

2

Fiindcă stingerea Revoluţiei
Este stingerea pământului,
Fiindcă stingerea Revoluţiei
Este încremenirea vântului,
Moartea mugurilor ce răzbesc la capăt de ram,
Stingerea dorului pe care îl am,
Moartea culorilor roşii –
Culoarea bujorilor şi a luptei,

Moartea culorii albe –
Culoarea ghiocelului şi a păcii,
Prăbuşirea zborurilor înalte,
Gheaţa neîncrederii
În inimile oamenilor, calde,–
Iată ce înseamnă stingerea Revoluţiei!

3

Niciodată nu va-nceta Revoluţia –
Ea este dialectica mişcării noastre,
Dialectica speranţelor noastre,
Dialectica luptelor noastre,
Dialectica zărilor paşnice şi albastre,
Dialectica credinţei în om,
Dialectica bucuriilor, a cutezărilor,
A iernilor şi a primăverilor.
Aceasta este esenţa filozofiei în care cred,
Nemaivăzute,
Prin faţa plutoanelor de execuţie,
Prin temniţi şi lagăre cu sârmă ghimpată,
Filozofie ce a născut
Credinţa mea nestrămutată
În continuarea veşnică a Revoluţiei!

CURCUBEUL ALB

Astăzi –
Sau niciodată.
Astăzi.
Mâine e prea târziu.
Astăzi soldatul cu ochii
căprui sau albaştri
E încă viu.
Astăzi
Tipografiile
Mai culeg la rubrica „informaţii"

Orele când monologul lui Hamlet,
Îl vor asculta duşi pe gânduri
Soldaţii.

Astăzi femeile
Mai întind braţul
Ce tremură cald şi sfios,
Ca o pasăre vie,–
Şi bărbaţii
Le îmbracă pe deget
Inele de cununie...
Oameni,
Hotărâţi astăzi
Soarta pământului!
Oameni,
Mâine poate fi prea târziu!
Astăzi

Soldatul cu ochii albaştri,
căprui ori negri
E încă viu.
Oameni,
Daţi drumul hulubilor astăzi,
Ca ei,
Mai albi decât bulgărul
spumii,
Ca o ultimă şi supremă chemare
Să zboare
Pe toate orizonturile lumii,
Ca să poată la noapte dormi în tihnă
Oamenii,
Atlanticul,
Alpii.
Astăzi sau niciodată
Răsăriţi curcubee albe!

ZBUCIUM

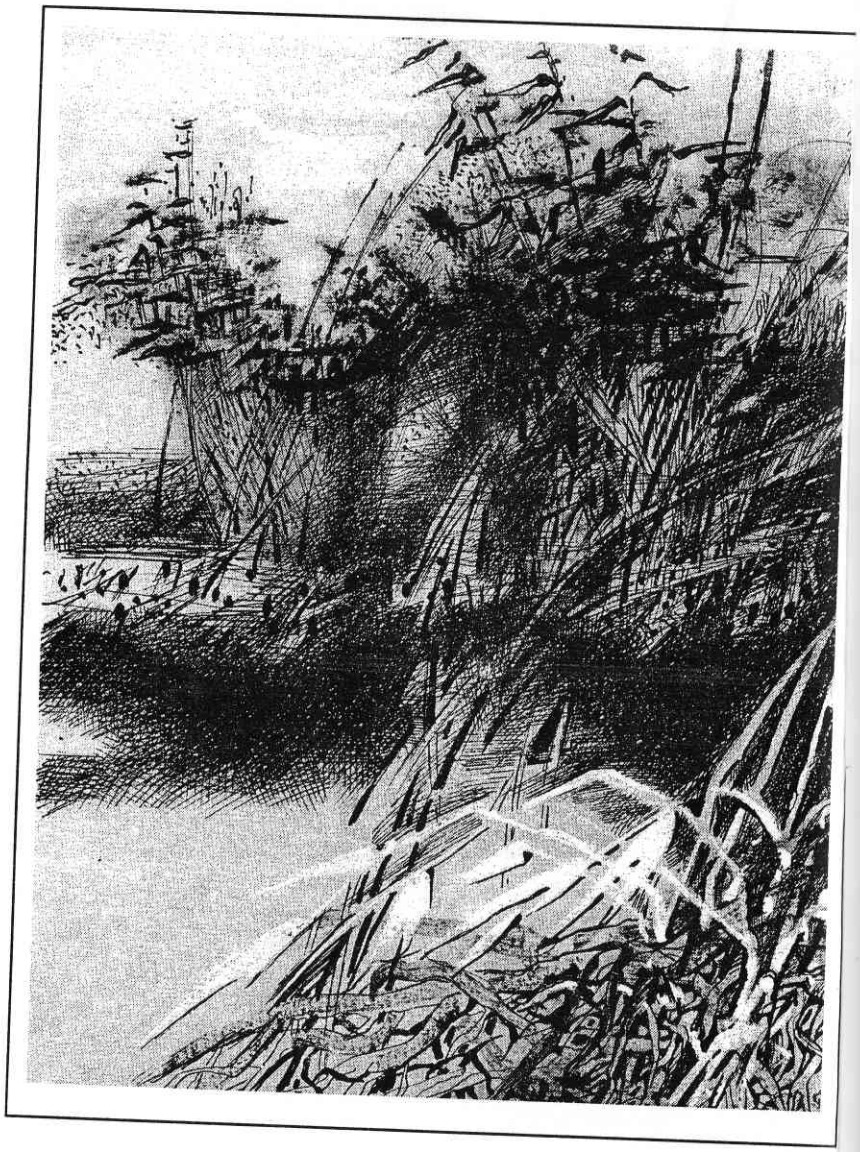

AN NOU

Fulgii... Fulgii...
Vals orbitor.
Fulgii dansează vals.
Lent,
Larg,
Calm,
Pământul dansează vals.
Băieții – în negru,
Fetele-n alb,
Dansează... Totuşi, timid,
Valsul le pare străin.
Ciudat...
Vals!
Muzica,
Vals!
Băieții şi fetele
Dansează timid.
E primul lor bal...
Primul lor bal...
Dansează copiii,
Dansează copiii,
Ucişi în al doilea război mondial.

CERUL ÎN OCHII BĂRBAȚILOR

1

Sunt încă mic.
Miros a lapte şi a scutec,
Azi pleoapa mea a tremurat
Şi s-a deschis sfios.
În ochii mei coboară cerul vertical şi iute,
Coboară cerul ca un albatros.
În ochii mei coboară cerul prima dată
Şi se prefac în două cuiburi ochii mei,
În cuiburi de lumină albastră şi curată,
Cu ciocârlii albastre, câte vrei...
Am zece ani,
Am douăzeci,
Am două sute!
Nu,– ochii mei nu s-au schimbat de-atunci deloc,
Ei nu se pot schimba – nu.
Uite!
Ei sunt aceiaşi – ochii arşi în foc.
Trupul meu scund
Se mistuie-n cuptoare
Şi se preface-n fum înecăcios şi greu.
„Ah, mamă! Doare!
Doare!
Doare!
Doare!
Şi fumul care urcă, eu sunt.
Eu!"

2

...Numai ochii mei au mai rămas.
Ciocârliile albastre au plecat înapoi,
Iar cerul asemeni unui albatros
S-a smuls înapoi în tării.
Astfel ochii mei
Continuă să trăiască.
E trist însă,
Ucigător de trist să nu ai braţe,
Pe care să le porţi prin iarbă moi,
Cu degete de vânt,
Să nu ai coapse puternice şi calde,
De care să se rezeme femeia,
Şi dinţi în care să striveşti un sâmbure
de prună ori de cais...
Spuneţi-mi, ce mai face bicicleta mea
Cu roata dinainte strâmbă?
Dar Moţ, căţelul meu,
El mai trăieşte încă?
Copiii de pe strada noastră
Mai scriu năzdrăvănii cu creta pe pereţi?
O, ce n-aş da ca să mă joc cu ei măcar
un pic!
Un pic de tot...
Spuneţi-mi, cum mă cheamă?
Poate mai ţineţi minte...
Eu nu mai am memorie, nici buze să-mi rostească
Numele.
Nu am nici vârstă.
Numai ochii.
Ei mai există.

Mai trăiesc.
Cu toate că cerul din ei
E sfâşiat de explozii şi dor de oameni.
Cu toate acestea,
Trăiesc ciocârliile mele albastre,
Ţâşnite din cuiburi albastre.
Ciocârliile mele.
Albastre...

Începută la Osvenţim, 1964

HIROSHIMA ÎN MINE

O voi întâlni din nou la noapte în vis.
Străzile Hiroshimei duc toate spre mine.
Plutind ca un nor, cu mişcări mlădioace şi line.
Fata va răsări la noapte, în vis.

Vom coborî malul oceanului la fel ca şi alte dăţi.
Păşind desculţ prin nisipul fierbinte.
La fundul oceanului, printre morminte,
Hiroshima aşteaptă, la fel ca şi alte dăţi.

Cu mâna mea o să-i îndrept
Şuviţa de păr ce-i alunecă strengăreşte pe frunte.
O să-i povestesc despre Ceaplin şi zâmbetul va pătrunde
În ochii ei ca mindala, pe buze, în piept.

La capăt de noapte durerea va doborî visul
Şi făptura ei se va topi ca un nor.
.....
Morţii se întorc la locul lor
La capăt de noapte când durerea doboară visul.

O LECȚIE DE ISTORIE

Vino cu mine.
Tot ce am pe lume mai scump, eşti tu,
De aceea îți spun: vino.
Aici se intră totdeauna în doi.
Aici pentru unul singur
Povara e mult prea grea.
Aici, dacă intri de unul singur,
Să ştii, se vor frânge
Grumajii şi inima.
Aici să vii cu fiul tău, cu iubita.
Cu amintirile,–
Să vii totdeauna în doi,
Aici, în închisoarea-muzeu.
Vino cu mine vara,
Atunci când se va coace caisul
Din colțul stâng al curții,
Caisul crescut la 6 metri depărtare
De strâmta celulă
A condamnaților la moarte.
Cândva, de aici, a zburat prin zăbrele
Un sâmbure de cais,
Iar înăuntrul celulei
Degete însângerate au scris
Istoria acestui cais...
Ce albe şi moi sunt degetele tale...
Le simt în palma mea,
Viu tremurând ca nişte petale,
Probabil, caisul e mai mare ca tine

Cu un an sau cu doi.
Tu te-ai născut mai târziu decât el.
Puțin mai târziu.
Dintre voi amândoi
Numai el, caisul, ştie ce-nseamnă război.
Rupe,
Rupe pentru noi amândoi o caisă.
Ce caldă şi grea...
Muşcă din ea
Şi dă-mi şi mie să muşc,
Şi se intrăm în celula deschisă.
Din ziduri coboară
Tăcere şi frig.
De ce nu coboară aici
Prin gratii, soarele?
Sau poate asemeni caisului
Soarele nu poate trăi după gratii?
Vino aproape de tot.
Pe patru ziduri
– ca patru pagini de caiet –
Au scris istoria acestui cais
Condamnații la moarte.
„ÎN FAȚA CELULEI NOASTRE A
RĂSĂRIT O MLĂDIȚĂ,
NU ŞTIU, E PLOP, CIREŞ ORI
PALMIER? AM AVUT
TOTDEAUNA 2 LA BOTANICĂ.
MOARTE FASCIZMULUI. DINU SAVA"
Şi mai departe
Alt condamnat la moarte continuă
Cu litere mari, caligrafice:
„MAMĂ, ÎN CURTE A CRESCUT UN CAIS,
SEAMĂNĂ FOARTE MULT CU CEL DIN

LIVADA NOASTRĂ, MAMĂ, NU PLÂNGE,
DUPĂ CUM NU VOI PLÂNGE NICI EU,
MAMĂ,
VICTORIA VA FI A NOASTRĂ"
Citesc mai departe,
Pe zid alt condamnat la moarte
A scris apăsat, cu litere mari de tot:
„PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE,
UNIȚI-VĂ!"
Pe zidul din stânga cineva în grabă
A notat:
"AZI PENTRU PRIMA OARĂ A
ÎNFLORIT CAISUL".
Iar dedesubt trei nume: „VICTOR, CHIRIL,
LEON".
Citesc, citesc mai departe.
Un alt condamnat la moarte
A zgâriat cu un vârf de cui litere strâmbe şi mici.
Le-a zgâriat sus de tot,
De-asupra gratiilor:
"LILI, COPIL MIC ŞI DRAG, CÂND
VEI CREŞTE FRUMOASĂ
ŞI MARE CA MAMA,
SĂ VII AICI CU IUBITUL TĂU ŞI CU MAMA.
RUPEȚI CAISE DIN POMUL ACESTA, LA CARE
PRIVESC AZI PENTRU ULTIMA OARĂ. TATA".
Citesc mai departe.
Iată ce scrie alt condamnat la moarte:
"ROAGĂ VOICUL VASILE DIN SATUL POIANA:
CINE O VA ÎNTÎLNI PE IUSTINIA NOR,
SĂ-I SPUNEȚI CĂ O SOCOTESC DE SOȚIE.
IAR DACĂ SE VA NAŞTE UN BĂIAT, SĂ-I
PUNĂ NUMELE MEU".

...Pe scară se aud paşi.
Să fie oare ghidul,
Sau profesorul de istorie,
Ce va începe peste o clipă lecția?
Sau poate sunt paşii tăi, Lili?
Tu ai crescut frumoasă şi mare
Ca mama.
Şi alături de dânsa
Astăzi cobori pe scări?
Sau, poate, sunt paşii fiului tău, Iustinia Nor?
Sau poate eu sânt fiul tău, Iustinia Nor?
Şi, poate, Lili, tu eşti iubita mea,
Şi amândoi,
Aici, în celula condamnaților la moarte
Aşteptăm să înceapă
Lecția de istorie...

SPUNE-MI, E NEAGRĂ CULOAREA CERULUI?

...Mari-Cler însă
Nu a murit,–
S-a cufundat pentru totdeauna în noapte.
Luncile au devenit negre,
Fluturii s-au înnegrit,
E neagră până şi ceaşca cu lapte.
Da, Mari-Cler, da!
Dimineaţa, la amiază şi seara
E negru cerul
Ca un blestem,
Şi bezna sa înfioară.

"RECENT LA PARIS
A EXPLODAT O BOMBĂ DE CALIBRU MEDIU,
ORBIND O FETIŢĂ DE PATRU ANI.
UN NOU ATENTAT LA VIAŢA EMINENTULUI SCRIITOR JAN-POL-SARTR.
PICTORUL DIEGO RIVIERA ÎNTEMNIŢAT."

...Mari-Cler, bomba nu era numai pentru tine.
O schijă a ei dibuia
Ochii şi fruntea mea.
Cuvântul, culorile, sunetul,– acum ştiu bine –

În ele se trage.
Da, Mari-Cler, da...
Peste mulţi ani iubitul tău
Te va cuprinde în braţe

Şi gura lui va apăsa fierbinte pleoapa ta.
În ochii tăi, înfiorată, va pătrunde dimineaţa.

Da, Mari-Cler, da.
Marile Bulevarde
Îşi vor aprinde din nou pentru tine luminile,
Întregul Monmartr, pestriţ ca un pom de Crăciun,
Se va plimba cu tine prin noapte...
Orele zilelor vor veni spre tine
Albe, ca ceaşca cu lapte...
Albe şi calde
Ca ceaşca cu lapte...

BALADA ZĂPEZII ALBASTRE

Zăpada e albă, albă,
Mai albă poate ca nufărul,
Mai albă poate ca lebăda,
Mai albă decât cireşii...
Nu căutaţi în baladă
Taine şi tâlcuri ascunse,
Totul e simplu. Simplu...
Mai simplu decât s-ar cere –
Ieri dimineaţă în crâng
S-au strâns copilandrii grămadă,
Cu gând să boiască zăpada.
Da, da.
Să boiască zăpada.
Băieţii au scos din ghiozdane –
Unii din buzunare –
Pachete albastre, mărunte,
Pachete cu praf de cerneală.
Le-au desfăcut atent,
Gravi, cu mişcări domoale.
Apoi, învârtindu-se roată,
Împrăştiară vopseaua.
O clipă trecu, doar una,
Şi neaua aprinse pe dată,
Sute de flori albastre,
Sute de "nu mă uita"!
Zăpada le dăruise
Sclipire uşoară de basm –
Surprinşi, uluiţi, copilandrii
Le culegeau cu privirea...

Le contemplam şi eu,
Şi-am tresărit deodată:
Memoria... Iarăşi memoria...
În creierul meu se trezeau
Privelişti prea dureroase...
Jucaţi-vă, dragi copilandri,
În liniştea blândă a zilei!
Şi fie zăpada albastră,
Verde, ori aurie,
Portocalie, ori albă,
Numai nu roşie,
Numai nu roşie,
Numai nu roşie...

* * *

Veniți, poștașilor la timp,
La timp,
Veniți cocoarelor la timp,
La timp,
Descătușați-vă, izvoarelor, la timp,
La timp.
Și adevărul,
Cât de crud n-ar fi,
Să fie spus la timp!
Nu, niciodată,
Niciodată prea târziu!–
Atâta timp cât ochiul meu e viu,
Cât ochiul meu mai fulgeră și arde,
Veniți, cocoare, de departe,
Descătușați-vă la timp, izvoare,
Poștașilor străbateți lumea mare
Ca să veniți la timp, la timp...

ELEGIE MAJORĂ

ELEGIA MAJORĂ

Vuiesc pădurile,
Vuiesc nebune,
Voi auziți?
Pădurile vuiesc!...
Eu nu știam
Că fagii și gorunii
Au glas atât de viu
Și omenesc.

Cad ultimele –
Ultimele frunze.
De vifor nordic
Doborâte cad.
În frunzele acestea
Bat ascunse
Neînfricate inimi de soldat.

Cad frunzele pădurii de aramă,
Ci nu e resemnare-n glasul lor!
Voi auziți?
Acest din urmă freamăt
Răsună pătimaș
Și sfidător.

Ce mit naiv
E stingerea naturii,
Ce mit naiv
Și de minciună plin!
Stau nemișcat

În mijlocul pădurii
Şi vouă –
Vouă, frunze,
Mă închin.

Eu mă închin adânc
Tăriei voastre,
Sonore frunze
De stejar şi fag,
Aprinse frunze,
Nesupuse frunze,
Ca un crâmpei învăpăiat
De steag.

Cad frunzele...
Acest din urmă vuiet
Este un recviem răscolitor,
Pe care frunzele căzând
Îl suie
În amintirea dăinuirii lor.

DUBLĂ SPIRALĂ

Cine suntem?
Rude prospere
Ale maimuţelor antropoide?
Nedumeriţi până astăzi
Ne-am lipit ochiul de gaura cheii
Şi privim în NOI
Zguduiţi de spectacolul
De la fundul fântânii...
Ieri, încă ieri, la Roma
Urcată pe rug
Inima lui Giordano Bruno
Devenea odată cu trupul cenuşă.
Trei sute şaptezeci de ani mai târziu
Privim cu sufletul la gură,
Cum luna ne inundă casele
Prin geamlâcul televizorului,
Pipăim cu mâinile noastre
Râvnitul bănuţ de aramă al lunii...
Răspundeţi, cucernici părinţi
Ai ordinului iezuit,
Slugile Domnului
Urcând în cârlige
Trupul demonicului Giordano,
Cardinali şi temniceri
Cu sutanele îmbibate de sânge şi strigăt,
Răspundeţi, cine suntem?
Setea, setea din ochii lui Bruno,
Potolită cu flacăra rugului vostru!
Dumnezeiască şi sfântă setea aceasta,–

Patima de a şti.
E setea cu care se nasc copiii,
E setea cu care descoperă sfârcul sânului
Şi somnul dulce din laptele mamei,
Mişcările galaxiilor,
Iubirea şi adevărul,
E setea
În numele căreia oamenii urcă pe rug
Şi apoi vă întreabă pe voi,
Inchizitori din toate vremile:
„Cine suntem?"
Pe cerul miliardelor de ani
Avem bărbăţia şi hazul
Să zgâriem cu vârful peniţei
Un infinit semn de-ntrebare –
„Cine suntem?"
Din Marele Puţin
Ne-am înfruptat cu câte ceva
Şi astăzi ne pare că ştim.
În orice caz
Niciodată nu am ştiut mai mult.
Omul –
Erupţie de lumină în timp.
Fulgerul clipei.
Venim de departe,
Din pulberea orbitoare
A spaţiului cosmic.
Venim de departe...
Roiuri de stropi incandescenţi
Răsuciţi în spirale,
Îngemănaţi până astăzi
Cu marile galaxii.
Structura spirală a galaxiilor

Se repetă în noi,
În dubla spirală a cromozomilor.
Ameţitor de frumos adevărul acesta
Şi, totuşi, adevărat.
Alcătuiţi dumnezeieşte,
Suntem acelaşi cosmic univers.
Da, noi suntem aceleaşi galaxii,
Turnate în tiparul altor forme
Cu ceruri infinite
Şi prăbuşiri de sori,
Cu nebuloase constelaţii şi pulsari.
Imaginaţi-vă o clipă cromozomii:
A zecea mie parte
Din vârful unui ac.
În ei sălăşluiesc oceanele memoriei.
În dubla lor spirală cromozomii
Păstrează vie răsuflarea
Acelor cincisprezece generaţii
Din care vii şi-n care te cobori.
Şi astfel se adună veac de veac
În scoica cromozomilor ecoul
Mulţimii de femei şi de bărbaţi,
În care tu erai abia o presimţire.
Virtuţile şi viciile lor
Se regăsesc acum în tine.
Dârzenia, mărinimia lor, blândeţea,
Înţelepciunea şi mândria lor,
Iubirile şi patima cunoaşterii,
Dar şi bicisnicia lor asemeni,
Şi sufletul vândut şi căinat,
Şi pizma lor, şi viclenia,
Şi cugetul fătarnic, şi cruzimea,
Şi putregaiul adunat în sânge,–

S-au strămutat acum în tine, toate.
Nu te-ai gândit cutremurat vreodată
Din cine vii, din Iudă sau Hristos,
Din temnicerii lui Giordano Bruno
Sau din acei ce-au împărțit cu el
Coclita apă, lanțul și osânda?
Păienjeniș de rădăcini în noi...
Apleacă-te în tine, ca să afli
Ce glasuri se iscară din trecut
Și ce vei stăvili,
Și ce vei înmulți
La rândul tău pentru acei ce vin.
Păienjeniș de rădăcini în noi...
Materie, torent vijelios,
Imensă muzică a energiei,
Descătușarea formelor în spirit
Și spiritul descătușat în formă!
Materie – plutire de cocori,
Crâng de lămâi și vână de uraniu,
Meteoriți și scorojit papirus,
Nisipuri, umed bot de căprioară,
Ninsori și buburuze roșii.
Marmură albă, struguri și delfini
Și conceput dumnezeiește
Vremelnicul și omenescul trup.
...Stă înaintea mea desăvârșită
Femeia în lumină de amiezi.
Ce legi invoci, materie, atunci
Când te clădești așa cum te clădești?
De unde părul arămiu și cald
– Vânt arămiu în blândă revărsare –
Căzut pe lobul palid al urechii,
Lucrat din frăgezimi și arcuiri?

De unde pielea ta – minune smeadă –
Cu tremur de lumină dinăuntru,
De unde șoldul arcuit, robust?
Ori l-ai turnat anume în tipare
După mărimea palmei bărbătești?
De unde gâtul și bărbia ta
Cu lunecușuri albe și plăpânde,
În care bat și cântă, și zvâcnesc
Arteriile – corzi întinse?
Și umerii – ca două sărbători,
Pe care cerul își găsește reazem.
Măiastră șlefuirea lor;
Migala vântului fierbinte
Un milion de ani lucrând
La rotunjimea lor cuminte...
Și genele întoarse, lungi,
Cu umbră moale în pupile,
De unde ochii – nopți adânci,
Topite în amiaza zilei?
Materie, torent vijelios,
Imensă muzică a energiei,

În care dintre cromozomi
Ai ferecat cruzimea, violența?
În care dintre cromozomi
Musteşte strigătul „ucide"?
Privim în noi să ne cunoaștem
De mii de ani nedumeriți,
Ne dibuim pe întuneric
Încă străini, încă străini...
Cine suntem noi, cei veniți
Cândva, din pulbere astrală?
Materia e numai veghe,

Laboratoarele imense –
Enigmă şi dezlănţuire.
De tot nu moare nimeni.
Nimeni.
Noi, oamenii, materii prime
În drum anevoios şi lung.

.....

Posibil spre desăvârşire.

TĂCEREA DE AUR

„Eu cânt demenţa celor viteji".
Maxim Gorki

Cumpăraţi,
Cumpăraţi tăcerea de aur!
În tomuri groase
Şi vorbe dulci
Înţelepţii cu inimi de şoarece
Au calculat formula
Eternei prosperităţi,
Formula longevităţii,
Cristalizată laconic:
Tăcere... Tăcere... Tăcere...

Tăcerea înseamnă încuviinţare,
Tăcerea înseamnă negare,
Tăcerea înseamnă compătimire,
Tăcerea înseamnă înţelepciune,
Tăcerea înseamnă mărinimie...

Rămâne un singur lucru –
Să ştii a jongla dibaci
Cu toată această puzderie
De sensuri ale tăcerii –
Ale tăcerii de aur...

Culcă-te cât mai adânc în nisipul
Cald ca un şold de femeie,

Bea lacom tăcerea nisipului, fiindcă
Şi tu eşti un fir de nisip.
Îngenunchează cuminte
În faţa mării: ea tace!
Îngenunchează cuminte
Şi resemnat ca un sclav.
Sfâşietorul strigăt
Care ţâşneşte alături
Percepe-l calm, filosofic.
Şi mâna care te caută
Înfrigurată, cerându-ţi
Tainul modest de căldură
Şi omul care se frânge
Mut, disperat,
Toate acestea percepe-le
Calm, filosofic,
Atotputernic stăpân al tăcerii de aur.

Nopţile tale netulburate,
Zilele tale
Fără de remuşcări
Vor trece prin lume
Calme şi anonime
Ca un fir de nisip.
„Ce e demenţa vitejilor?"
O simplă demenţă
Ca multe altele
Şi mai mult nimic.
Dispreţuit vreodată
Şi mârşav numit vreodată,
Celor ce te condamnă
Explică-le calm, răspicat:

„Eu nu sunt Giordano Bruno,
Eu nu sunt Giordano!"
Şi lasă-i în plata domnului;
Pleacă şi taci.
Să se cutremure viii,
Să se cutremure morţii,
De felul cum ştii să taci!

ȚARCUL

Stâlpii
Au fost bătuți cu râvnă în pământ,
Împlântați adânc în miezul gliei.
Orbi și muți,
Ei stau zăgăzuind
Larga revărsare a câmpiei.

Și încins cu creangă de stejar
Țarcul stă de strajă pe colnice...
Mânjii vin cu pas supus și rar,
Îndemnați de chiot și de bice.

Repetând al țarcului ocol,
Alergând pe strâmta lui orbită,
Mânjii cresc cu suflet trist și gol,
Cresc cu semeția potolită.

Când se-ntâmplă câte-un vânt sălbatec
De prin stepă să se smulgă-n zări,
Mânjii urcă ochii de jăratec
Și-l adulmecă cu tremurânde nări.

Și tresare și zvâcnește mânzul,
Și nechează pătimaș și larg!
...Se întoarce sufletul la dânsul,
Sufletul de dincolo de țarc.

PLOPII

Plopii
Vor da frunză la primăvară
Și iarăși
Se vor despleti în vânt,
Plopii
Vor foșni seară de seară,
Nopțile pământului fermecând.

Azi însă viscolul
Va veni să aștearnă
Peste plopii mei dragi
Al tăcerii semn.
Ce mândru și demn
Trec plopii prin iarnă –
Ce mândru și demn...

* * *

Îmi pare rău că toamna a trecut,
Că plopii lasă urme pe zăpadă...
E crângul meu îngândurat şi mut
Şi nu mai vin cocoarele să-l vadă.

Vin viforele şi se culcă-n prag,
Mi-e dor cumplit de tine şi de soare...
Iar plopii stau îngânduraţi şi tac
Şi tot visează strigăt de cocoare!

* * *

Primiţi-mă, păduri, în fiecare seară
Ca-n pacea voastră să cobor senin,
Ca să mă ningă fagi cu frunza rară
Şi paltinii cu foşnet lung şi plin.

Culcat pe muşchiul călduros şi moale
Să dorm cu ochii limpezi şi deschişi
Şi să ascult cum lunecă la vale
Un fir de vânt prin tufe de agriş.

Să nu mă socotiţi, pădurilor, străin,
Lăsaţi tăcerea-n mine să se toarne,
Să vină cerbi cu pas uşor şi lin
Şi să-mi aducă noaptea-n vârf de coarne.

VIȚA DE VIE

Dragostea pământului
Viță de vie,
Făptură verde
Încolăcită,
Cu patimă straşnică,
Neîmblânzită,
Ca o iubită, ca o iubită...
Vița de vie
Şerpuitoare
Pătrunde în piatra
Stearpă şi tare.
Arsă de sete
Nu cere apă,
Arsă de frig
Nu cere soare
Vița de vie,
Vână de viață...
Veveriță verde
De cer se agață,
Mutenie verde
Nepătrunsă ca ceața.
Sărut cenuşa
Străbunului care
Duios te numi
„Viță de vie"...
Parc-ar fi alintare,
Parc-ar fi alinare,

Parc-ar fi o suflare
Dogorâtoare
De fată mare...
Vână de viață,
Viță de vie,
Lumină verde
Din funduri de glie.

***

Plaiule,
Când ziua va apune,
Fetei mele busuioc aşterne-i,
Ca suflarea ei să se-mpreune
Cu suflarea ierbilor şi-a ţărnii.

În strânsoarea braţelor purtând-o
Orişiunde-aş fi,
De orice dată,
Faţa peste sânul ei plecând-o,
Voi simţi mireasma ta curată!

OMUL CU LĂUTA

Dedic această poezie neasemuiţilor Haralambie Berdaga şi Dumitru Mocanu – alfa şi omega lăutăriei moldoveneşti

Mă istovesc în strune
Şi struna mi-i osândă.
Sunt omul cu lăuta,
Sunt umbra ta ce cântă.
Pe mine mă clădiră
Din ciocârlii şi patimi,
Din bâlciuri zgomotoase
Şi din pustietate,
Din poftă răscolită
Şi din durere goală,
Din vorba ce alintă
Şi vorba ce înşeală,
Din foşnet de mătasă
Pe trupuri de mireasă,
Din plesnitura coardei
Şi bulgărul de moarte.
Sunt paparuda noastră
Zănatecă, zăludă,
Sunt hramul ploii repezi
În pielea voastră udă,
Sunt ornicul şi drumul
Şi steaua lor târzie,
Sunt negura de toamnă
Mahmură şi sașie.

Sunt omul cu lăuta –
Urzeală diavolească
De patime şi coarde,
De cremene şi iască.
În chipurile voastre
Ca ploaia mă zidii,
Lăsând în fiecare
Un cuib de ciocârlii.

LĂUTĂREASCA

Aolică, aoleu,
Vai de parastasul meu!
Ce-o fi peste mine dat
Că parcă sunt blestemat –
Blestemat de mic din faşă
Să am viaţă pătimaşă,
Să trec târguri şi oraşe,
Să-mi fie cobza naşă!
Când pun degetul pe ea,
Lacrima în ochi să-ţi dea;
Când îmi culc fruntea pe ea,
Să-ţi tresară inima,
Iar când prind şi eu să cânt,
Să intri de viu în pământ.
Cobză, cobză, lemn bătrân,
În braţele mele te ţin
Şi te strâng pân' ţipi că doare,
Ca pe-un pui de fată mare.
Şi te-oi strânge şi mai tare
Cât o să mai am suflare,
Te-oi strânge cu dor cumplit,
Cobză, cobză, lemn vrăjit...
Cât o să fiu pe pământ,
Am să smulg din tine cânt,
Iar când m-oi muta în rai,
Am să cânt şi mai dihai!
Şi mi-oi strânge un taraf,
Ca să facem raiul praf,

Ş-ai să joci, sfinte Ioane,
Sârba ceea-n trei ciocane.
...O să fie, bre, cu noi
Brebenuț al lui Mierloi
Cel ce-i zice din cimpoi,
Leiba de la Ciuciuleni
Cel cu scripca din Coceni,
Și Ghiță a lui Păstramă
Cel cu truba de aramă
Ş-om face din raiul sfânt
O bucată de pământ!
Zii, scripcă,
Zii cum ştii,
Zii numai de bucurii,
Căci lacrima ce tresare
E numai apă şi sare!

METAMORFOZĂ

GUSTUL GURII

„Caut băieţaşul pierdut
În urmă cu treizeci de ani
La marginea unui oraş de provincie,
În pâcla pădurii de fagi.
Caut o fetiţă pierdută şi ea
În aceeaşi pădure.
Numele ei
Seamănă mult cu sufletul ciocârliilor.
Dacă vreţi,
Aş putea s-o descriu.
S-a cuibărit în memoria mea
Întreagă,
Deplină
De la catarama ştirbă a sandalei
Până la atingerea moale a genelor,
Până la ultimul bulgăre de zăpadă
Topit pe jumătate
În palmele ei".
Un anunţ pentru toate ziarele lumii.
Un anunţ care nu va vedea niciodată
Lumina tiparului.
Rubrica marilor disperaţi
E încă inexistentă.
Acest anunţ
Este punctul meu de plecare
Şi refrenul acestui poem
Scris pentru tine
În speranţa aproape nulă
Că, totuşi, cândva

Îl vei citi.
Ar fi mult prea trist
Ca lucrul acesta
Să nu se întâmple.
.....
„Dulce moartea copilăriei
În zodia gurii tale...
N-a fost pe urmă nimic niciodată
La fel de frumos.
Atingerea gurii tale – punct de plecare
În arderea mea pământească".
.....
Ultima noapte de august,
Ultima noapte de vară,
Ultima zi de vacanță.
Steagul coboară pe tabăra noastră
Odată cu flacăra rugului.
Aerul dens și fierbinte.
Fluturi de bronz
Ating în rotire obrajii –
Sunt primele frunze de toamnă,
Cu dâre de foșnet alunecând.
Pădurea coboară cu noi în apa tăcerii.
Pacific și cald oceanul acesta de liniște,
În care plutim amețiți
Amândoi.
...Atingerea buzelor tale.
Culori și contururi dispar, se topesc,
Și dispar istovite cuvintele.
Un vuiet metalic și pur
Se desface în mine și crește,
Punând stăpânire pe toată ființa.
Eu sunt ca un clopot acum

Plin de propriul vuiet.
...Atingerea buzelor tale.
Timpul electrocutat
Și fagul înalt – marele preot
Al celui dintâi sărut.
Gustul gurii tale – sunet înfiorat,
Irepetabil sunet,
Ca însuși primul sărut,
Irepetabil.
Ca viața.

Coaja bătrânului fag
Întipărită în palmele mele.
Deslușesc peste ani
Ieroglifele dulci,
Încrestate în palmă.
Fagul acela înalt
Umblă pe urmele mele și astăzi,
Se gudură uneori,
Ca dulăii ciobanilor –
Straşnică pază
Sărutului meu dintâi.
"Dulce moartea copilăriei
În zodia gurii tale!"
...Atingerea buzelor tale.
Amintirile vin nechemate,
Ca zbirii celor puternici.
Răsucindu-mi la spate brațele,
Grăbite aduceri aminte
Mă poartă cu ele, mă leagă
De trunchiul acela de fag.
În pieptul meu gol
Adânc se implântă cuțitul,

Păstrând în tăişuri
Un sunet metalic şi pur.
Gustul durerii
Cald şi încins
Ca izul merelor putrede
Iarna în fundul beciului.
Gustul durerii
Şi gustul buzelor tale
Acum deseori
E acelaşi.

...Atingerea buzelor tale –
Punct intangibil.
Gustul gurii tale – august dogorâtor.
Fagul acela
Umblă din nou pe urmele mele,
Braţul meu stâng îl dibuie
Şi se linişteşte de el.
Dreapta, înfrigurată,
Scrie din nou anunţuri,
Lipsite de sens, naive,
Cu şansa aproape nulă.
Anunţuri, anunţuri, anunţuri,
Pentru toate ziarele lumii!
"Caut băieţaşul pierdut
În urmă cu treizeci de ani
La marginea unui oraş de provincie,
În pâcla pădurii de fagi.
Caut fetiţa pierdută şi ea
În aceeaşi pădure.
Numele ei
Seamăn mult cu sufletul ciocârliilor.
Dacă vreţi,

Aş putea s-o descriu.
S-a cuibări în memoria mea
Întreagă, deplină,
De la catarama ştirbă a sandalei
Până la atingerea moale a genelor,
Până la ultimul bulgăre de zăpadă,
Topit pe jumătate
În palmele ei!"

ALBĂ CA ZĂPADA

Fetei de douăzeci de ani, călăuză
În frumusețile graiului nostru – răm
în memoria mea așa precum urmează...

Am revăzut-o ieri
Pe Albă ca Zăpada
După aproape douăzeci de ani

Țin minte prima noastră întâlnire –
Un clopoțel a tresărit subțire
Și ușa clasei s-a deschis încet :
Păşea stingher şi moale ca o umbră...
În pieptul meu, în stânga, s-a zbătut
Un cintezoi furios
Ori poate inima ?
Priveam la dânsa uluit şi mut.
(Nu te ştia în clasa noastră nimenea,
eu unul însă te-am recunoscut).
Si ochii mei strigară îndrăciți.
"Priviți copii! E Albă ca Zăpada!"
Îndată după lecții am fugit
Acasă, şi i-am spus lui tata
Şi tata bland a clătiat din cap
Şi a zâmbit.
Veneam la lecții totdeauna primul,
Zburam pe străzi rivalizând săgeata,
Apoi în banca mea ca într-un jilț
O aşteptam pe Albă ca Zăpada.
Şi mă temeam mereu că n-o să vină,
Şi-o căutam cu ochii de departe...
Ea apărea – făptură de lumină –

Iar părul ei bălai părea că arde.
Când ne vorbea, se aşeza la geam
Si noi vrăjiți de vocea-i blândă, lină,
Priveam, şi fiecare gest al ei
Părea o tresărire de lumină.
Intram cu ea timizi în alte lumi,
Unde trăiau voevozii şi haiducii,
La hanuri vechi cu lăutari vestiți
Ce cântă zi şi noapte în răscruce...
Si graiul nostru de atunci mi-i drag,
Fiindcă în glasul Albei ca Zăpada
Se frământau izvoare şi viori
Si zvon de păsări – ascuțit ca spada.
O ascultam pe Albă ca Zăpada
Şi-n mine încolțea sfios
Ca un ghioc sub înveliş de nea
O taină scumpă, mare, de copil :
Să cresc şi să mă fac haiduc vânjos
Si într-o bună zi s-o urc în şea
Pe Albă ca Zăpada şi s-o duc
Departe,
În sălaşul de haiduc.
Acolo mă voi însura cu ea
Si vom trăi cu bacii sus la munte...
Nespus de mândru de aceste planuri,
Le-am scris pe o copertă de caiet
Cu litere stângace şi mărunte.
O, soartă nemiloasă de şcolar !
Caietul meu fu răsfoit de tata
Cu ajutorul cărui nimeri
Direct în mâna Albei ca Zăpada.
...Mi l-a întors tăcută înapoi
(copil neghiob – doar l-am putut ascunde !)

Explică-mi, Albă ca Zăpada, dacă vrei,
De ce m-ai sărutat atunci pe frunte ?

După aproape douăzeci de ani
Stau iar în fața Albei ca Zăpada :
– Ce mare te-ai făcut, Emil ! Ce mare...
Tac îndârjit. Așa cum tac școlarii,
Când vrei să afli cine dintre ei
i-a desenat lui Galileo Galilei
joben, cravată și musteață.
În fața mea e Albă ca Zăpada.
Simt mâna ei alunecând pe față,
Și ca un cald ecou
Aud din nou:
– Ce mare te-ai făcut, Emil, ce mare...
– Îți cer iertare, Albă ca Zăpada,
Că n-a venit acel haiduc călare,
Că taina a rămas neâmplinită,
Că am crescut, că sânt de-acuma mare –
Îți cer iertare, vis frumos,
Iți ce iertare...

SOMNUL CU OCHII DESCHIȘI

Cel mai lung somn
Este somnul cu ochii deschiși.
E cald ca laptele
Și la fel de dulce.
Somnul treziei
Cu ochii deschiși,
Dulce somn, nu te-ai mai duce...
Umblu pe la porți
Ca umbra lunii,
Pribegesc în somnul celorlalți.
Pace nopții voastre,
Visuri bune,
Chipuri de femei și de bărbați!
Nu ne-am mai văzut
De-un car de vreme.
De-i așa,– măcar să ne visăm,–
Să intrăm în somn,
Să nu ne temem,
Și tăcuți
Să ne îmbrățișăm.
Răspândiți la capete de lume,
Risipiți în mărunțișul zilei,
Nu ne-am mai strigat de-un veac pe nume,
Frați-flăcăi și agere copile...
Ce mai faci, moș Gheorghe al pădurii
Din pădurile prunciei mele,
Mai trăiești în ostrovul poienei
Sau păzești pădurile în stele?
Sărut dreapta, vară-mea Catrina,

Căpetenie pe cuptor şi oale!
Am păcătuit ş-am dat uitării
Vorba dulce şi colacul moale...
Parcă ieri umblau precum cucoşii
După tine ţanţoşi peţitori,
Ai păstrat în păr gheranii roşii,
Te mai scalzi cu fetele în zori?
Dulce fie veacul vostru, lung!
Îmi iertaţi răvaşele nescrise,
Pe la voi mai lesne-i să ajung
Într-un somn cu pleoapele deschise...

* * *

Deasupra ta coboară bezna nopţii,
Deasupra ta întunecimi cobor...
Sunt ochii mei – fierbinte-a nopţii beznă –
Ce te privesc adânc, stăruitor.

Când vântul însetat mi te cuprinde,
Obrazul nu-l feri şi nu-l pleca.
E buza mea amară, tremurândă,
Fierbinte lunecând pe faţa ta.

Cărările cu pulbere de stele,
Ce le străbaţi în nopţile tăcute,
Sunt cele două braţe ale mele
Peste pământ şi ape desfăcute.

MART

Paşii mei se cufundă în ultima zăpadă,
Paşii mei îşi fac drum în adâncul pădurii...
De pe crengi neaua cade pentru ultima dată
Şi se topeşte în arşiţa gurii.

Culeg un mănunchi de flori. Un mănunchi mare-mare.
(Florile ştiu să vorbească atât de bine)
Înţelepciunea pământului urcă în fiece floare,
Precum dorul urcă astăzi în mine.

Ş-o să las buchetul pe geam să-l găseşti dimineaţa –
În numele meu florile o să te aştepte,
În numele meu o să-ţi mângâie tăcute faţa,
Florile... florile sunt atât de înţelepte!

Crengile trosnesc sub picior, de parcă le taie securea.
Pe mii de petale tremură boabe mari, cristaline,
Nu ştiu, plânge de fericire pădurea
Sau poate primăvara s-a trezit în mine?

METAMORFOZĂ

Înfiorat,
Te-am ridicat pe braţe
Şi te-am apropiat de ochii mei,
Să mă cufund adânc,
Cu toată faţa
În albul somn al sânilor tăi grei.
Înfiorat,
Mi te ţineam pe braţe,
Iar degetele mele culegeau
Un tremur lin
Din glezne şi din umeri
Şi îmi părea că umerii cântau.
Iar părul tău
Se frământa, stârnind
Un surd şi depărtat ecou de strună,
Ba nu –
Era ecoul unui vânt
Încătuşat în fund de văgăună.
Pe braţul meu
Tu îmi păreai vioară
Trezind tulburătoare melodii...
Eu te-am găsit – femeie şi vioară –
În lumea unei dragoste târzii.
Mi-s ochii arşi de frumuseţea ta
Şi în adâncul ambelor orbite,
Eu chipul ţi l-am ferecat pe veci
Ca în străfundul unei piramide...
Înfiorat,
Te legănam pe braţe,

Iar cugetul meu treaz înțelegea,
Că prea frumoasă ești, prea pământeană
Ca totdeauna să rămâi a mea.
Am mânuit de-aceea
Cuțitul ceasuri lungi
Și ți-am cioplit din lemn asemănare,
Și umeri ți-am făcut,
Și glas ți-am dat,
Și din suflarea mea ți-am dat suflare.
Înfiorat,
Ridic pe braț vioara
Și tu apari
Cu pas mărunt și moale,
Trecută prin păcatele lumești,
De patimi ostenită
Și de cale.
Te speli tăcută-n sunet de vioară
Și te apropii tânără, curată,
Ca să adormi din nou pe brațul meu,
A mea de tot.
A mea ca niciodată.

MÂINI DE PLEBEU

Da, iubito,
Mâinile mele sunt mâini de plebeu –
Grele și mari
Ele visează pe umărul tău.
Brăzdate adânc,
Aspre și grele,
De mii de ani mâinile mele
Duc piatră și fier,
Duc bulgări de sare,
Duc pâine, vin
Și mărgăritare.
De mii de ani încătușate
Mâinile mele
Sfărâmă gratii.
Mâinile mele mari, sângerânde,
Sapă morminte...
Sapă morminte...
Acolo dorm
Căzuți în război
Cei mai buni dintre noi...
Cei mai buni dintre noi...
Mâna mea,
Rătăcind prin ruine,
Te caută pe tine,
Te strigă pe tine!
Zi de zi,
Zi de zi,
Te caută și nu te poate găsi.
... Mâinile mele

Duc piatră şi fier
Şi urcă oraşele
Până la cer,
Seamănă iarbă peste tranşee
Peste mormânt de bărbat
Şi femeie.
Ca două cosmice paralele
Mâinile mele
Aleargă spre stele.
Două flăcări
Ori două braţe
Aleargă prin beznă
Spre constelaţii...
Apoi se întorc
Ostenite de cale
Şi în palmele tale
Se culcă cuminte,
Se culcă-n zăpada palmelor tale
Atât de albă
Şi de fierbinte!

MONOLOG ÎN PRAGUL UNUI CRÂNG

Să mă aştepţi,
Să mă aştepţi totdeauna –
Peste o zi,
Peste un an,
Peste un veac...
Să mă aştepţi
Mâne şi totdeauna
Acolo, în crâng,
Lângă al şaptelea fag.
Adio, – băieţandrii pleacă în lume
De tainice visuri mânaţi.
Adio – băieţandrii pleacă în lume
Ca să devină bărbaţi.
Înapoi
Vor veni cu buzele aspre,
Cu braţele dure,
Puţin încruntaţi.
Înapoi vor veni cu urme de rană,
Înapoi vor veni bărbaţi.
Vor aduce pământul în braţele lor,
Vor aduce o lume mai bună,
Mai nouă.
...Prin luncile lumii
Vor hoinări
Fetele
Până la glezne în rouă,
Eu
Mă voi întoarce poate
Mai târziu decât toţi,

Zăbovind în căutarea
Unui cântec fără seamăn,
Geamăn celor şaisprezece ani ai tăi,
Duioşiei
Şi mândriei tale geamăn.

Voi alerga apoi spre tine
Zi şi noapte,
Neobosit ca o zvârlugă de lumină,
Şi nu mă va opri
Nici gratia, nici zidul,
Nici harnicul cuţit de ghilotină.
Îmi voi culca pe genunchii tăi capul
Acolo în crâng,
Lângă al şaptelea fag.
Să mă aştepţi.
Să mă aştepţi totdeauna –
Peste o zi,
Peste un an,
Peste un veac...

NICIODATĂ

– Când să te aştept?
– Niciodată.
– Minţi. Frumos şi dulce.
Când ai să vii?
– Niciodată.
– Apleacă-ţi fruntea, draga mea fată,–
Braţele mele,
Ca două ancore grele,
Să se cufunde în părul tău
Ca-ntr-un ocean auriu.
– Niciodată.
– Spune-mi, când ai să vii?
Nu tace!
E toamnă, auzi?
Frunzele ard. Pădurile ard.
Cărările fug înapoi din păduri.
Şi totuşi nu e târziu,
A mai rămas o poiană
Pentru mine şi tine.
Uitată, dorită
Şi iarăşi visată,
A mai rămas o poiană,
Eu ştiu.
– Niciodată!
– Umărul meu mai păstrează căldura frunţii tale.
Umerii ştiu să viseze şi să dorească
La fel ca degetele,
Ca inima,
Ca buzele.

– Niciodată,
– E prea crud.
Încearcă, dacă poți, să mă ierți,
Pătrunde în mine
Ca un vifor în codri şi vezi –
Sunt plin de tine
Ca mările lumii de vuiet,
Încearcă, dacă poți, să mă ierți
– Niciodată.
– Nu! De o mie de ori nu!
Trebuie să te întorci.
Trebuie să cobori
Prin timp înapoi.
A mai rămas o poiană pentru noi
Amândoi.
Dragostea mea,
Întâia,
Nesărutată,
Uitată,
Întoarce-te,
Ascultă, întoarce-te!
– Niciodată.

MAGIE

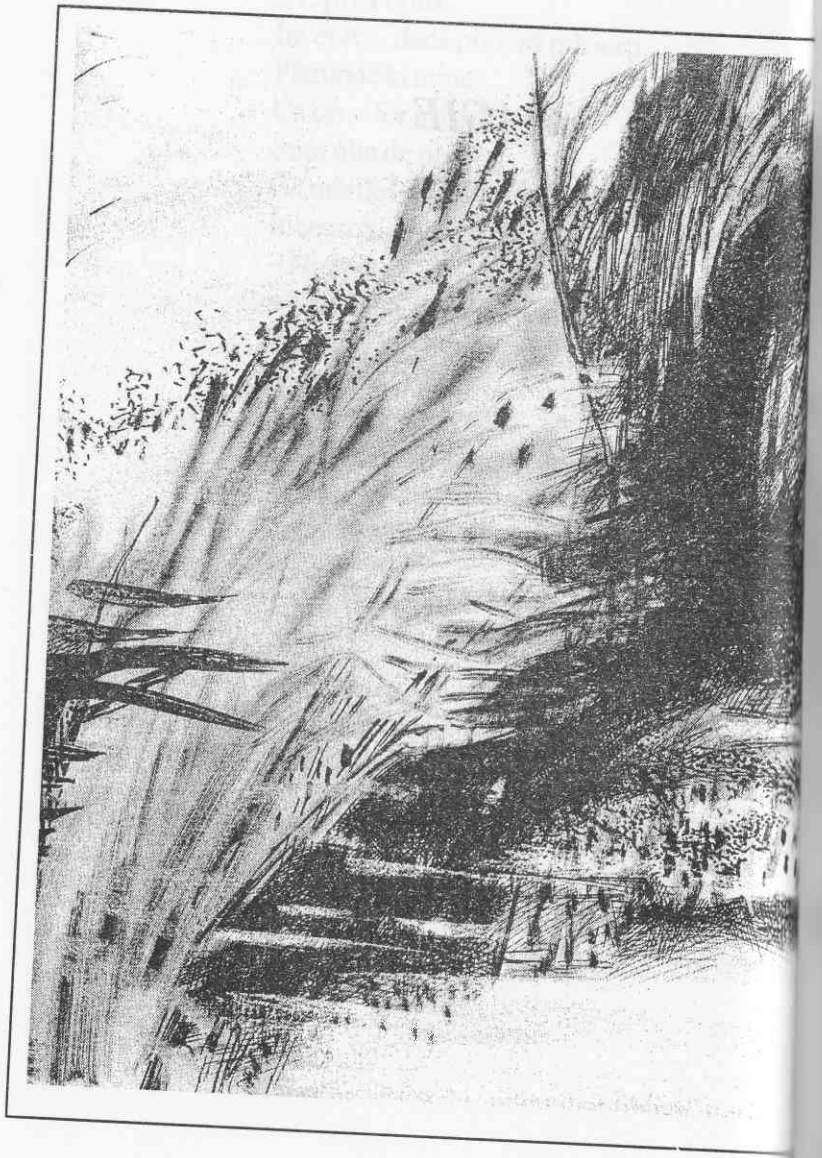

MIREASA

Pictorului Elena Bontea

Mătăsoase curg printre degete
Apele părului tău...
Capul tău de copilă
Încape în palmă întreg.
Ascuțite ca țipătul fetei în noaptea nunției,
Penele de păun
Tremură falnic înfipte
În părul tău mătăsos,
În apele părului tău,
În care se zbenguie iute ca peștii
Acum curcubeiele.
Restul din tine,
Înfăşat în zăpezi,
Se numeşte trupul miresei.
Picioarele tale încă aleargă
Prin lunca fetiei.
Sânii,
Încă de piatră,
Alunecă prin mătăsuri.
Tremurul din tine
L-au cules mărgelele, salbele,
Şi zuruie pur şi mărunt.
Pui de om
Înfăşat în zăpezi...
Din pădurea fetiei vine Mireasa spre noi
Mai tânără decât roua,
Mai tânără decât țipătul roşu

Din noaptea nunții
Vine Mireasa
Din pădurea fetiei spre noi.

.....

Elena, spune și tu un descântec
Să mă pot odată și odată rupe
De pânza tabloului.
Ochii mei risipiți în culoare,
Împrăștiați în albastru, în verde și roșu
Ard fascinați de imaginea care
Halucinant se repetă pe pânză.
Acolo, pe pânză, Elena,
Trec mamele noastre
În alb,
Bunicile noastre
În alb,
Iubitele noastre
În alb,
Și toate femeile lumii,
Înfășate în albe zăpezi,
Au numai șaisprezece ani, Elena.

PASĂREA MĂIASTRĂ

Valentinei Rusu-Ciobanu –
autoarea tabloului cu același nume

Ea de vie te-a zidit
În culori ca într-un zid.
Eu te-am pus la căpătâi
Ca pe-o dragoste dintâi,
Pui de pasăre măiastră
Scris cu flacără albastră...
Strajă stai asupra mea
Să nu-mi fure nimenea
Scrisele, nescrisele,
Sufletul și visele.
Doamna și stăpână-ta
Purta la deget o stea,
Stea în care își privea
Deseori răsfrângerea.
Mestecând ochii, suflarea
Făcea vrăji gătind culoarea
Și isca văpaie-albastră
De scris pasăre măiastră.
Eu te-am pus la căpătâi
Ca pe-o dragoste dintâi,
Pui de pasăre măiastră,
Scris cu flacără albastră,
Să-mi aduci la bătrânețe
Dragostea din tinerețe!

NATURĂ MOARTĂ

Pictorului Eleonora Romanescu – autoarea tabloului „Flori – natură moartă"

Rugul roşu – fierbere de sori,
Fiară aprigă, dănţuitoare,
Cine te-a ademenit să mori
Răstignit, încremenit în floare?

Rugul roşu, lup neîmblânzit,
Patimă şi duh de răzvrătire,
Rugul roş al roşului cumplit
De blestem de moarte şi iubire.

Smalţul tău dumnezeiesc de viu
Îl va tremura tăcut petala
Până-n ceasul toamnei ruginiu,
Când tulpina va rămâne goală.

Roşu rug, de ce te-ai mai născut
Luminând în noaptea mea eretic,
Veacul tău ca şi al meu e scurt,
Moartea noastră nu pot s-o împiedic.

Roşu rug sortit a putrezi
Dincolo de liniştea ţărânii,
Reaprins la asfinţit de zi
Din blagoslovitul gest al mâinii.

Oameni, codri, ape, cocostârci
Vin aici din nou ca să renască,
Înfrumuseţând frumosul bâlci
Dulcea panoramă pământească!

Din mişcarea mută de penel
Vei reizbucni în chip de floare
Roşu rug eretic şi rebel,
Duh şi patimă răzvrătitoare.

Multul e puţin. Puţinul – mult.
Cum le cântăreşti, în care talger?...
Veacul omenesc e, totuşi, scurt,
Timpul precum veverița – ager.

Sumbrul meşter neştiut de nimeni
Culcă flori şi chipuri în tipar
– Disperate transplantări de inimi –
Visul doctorului Kris Bernar.

Răstignire de culori şi patimi,
Chinul dulce fără de sfârşit
Al reizbucnirii din cenuşă.
Aer peste mările de vid.

CETĂȚILE DE PÂCLĂ

Pictorului Mihai Grecu

Copilărie, sarea pământului
cu cetăți de culoarea vântului.

Ziduri de pâclă la marginea mării
pâlpâie ca mucul lumânării.

Copilărie, timp fără ore,
spațiu al dorințelor sonore,

Sarea ta o ciugulesc bătrânii
ca vrabia fărâmele de pâine.

Pulbere și pâclă argintie –
vin cetățile din copilărie!...

Aerul tăios ca adevărul
colorează peste ele cerul.

Aerul tăios și tare,
mirosind a pește și algă de mare,

Sufletul mi-l spală de mâl,
întorcându-mi bărbăția de copil.

Drojdie de pâclă argintie,
au venit cetățile din pruncie.

Le-a adus un om îmbrăcat în sac
Și mi-a dat și mie câteva de leac.

Ochii omului acela aspri și fierbinți
se roteau ca scrânciobul ieșit din minți

Și luceau bezmetic și hain,
adăpați cu febră, fierți în chin.

Avea picioarele și mâinile crăpate,–
cărase multă piatră de cetate.

Sarea, curată ca un adevăr,
trecuse darnică în cuget și în păr.

„Meștere, ai obosit și tremuri...
Auzi, cetățile cum sună din alămuri?

Iată-le, albe, la hotarul gândului!"
Copilărie – sare a pământului.

NEFERTITI

Mi-e dor nebun de chipul tău, zeiță,
Atât de viu, atât de pământesc,
Mi-e dor nebun, frumoasa mea zeiță,
De ochii mari ce ard și țintuiesc.

Fecioara mea, zeiță Nefertiti,
Ce mâini în piatră mi te-au înviat,
Ce mâini de om sălbatice, vrăjite
Mi te-au cioplit și mi te-au mângâiat?

...Ce aprig te-a iubit bărbatul care
S-a mistuit în piatră ca să-ți dea
În loc de ochi câte un negru soare
Și frunții curățenie de nea.

Iar dragostea bărbatului acela
În mine trece vie dogorând.
Și brațul meu tresare ars. Tresare.
Și-n loc de piatră plămădește cânt.

FLOARE-ALBASTRĂ

Floare-Albastră, Floare-Albastră...,
Mai iubește-mă o dată,
Floare-Albastră, Floare-Albastră,
În țărână preschimbată,

Încălzește încă-o dată
Undeva în glia noastră,
Mugure de stea și fată,
Floare-Albastră, Floare-Albastră,

Mai adună-te în humă,
Mai adună-te în mumă,
Mai adună-te în soare,
În iubiri și constelații

Și răsai, o! Floare-Albastră,
Înger cald cu pas de spumă
Și revarsă-ți părul moale
Peste pragul de fereastră.

Maică lume, maică lume,
Lasă-te îngreunată
Și din patimă lumească
Naște-l, maică, încă-o odată.

Lasă-te lehuză, maică,
Și adu-l din nou pe lume,
Dă-i aceeași frunte-naltă,
Dă-i același trup și nume.

Că n-a fost decât în treacăt,
Că n-a fost nici jumătate,
Scutec dă-i şi lapte, maică,
Şi noroc, noroc în toate.

Scaldă-l în iubiri şi rouă,
Luminaţi să-i fie anii,
Numai crucea dă-ne-o nouă,
Crucea vieţii şi duşmanii,

Noi în locul lor s-o ducem,
Noi şi cei ce o să vină.
El a fost bătut în cruce,
Noi suntem bătuţi de vină,

Ne sminteşte remuşcarea,
Ne-ngenunche şi ne arde.
L-am iubit cu toţi prea tare
După moarte, după moarte.

Din lumeasca neputinţă
Astăzi i-am durat statuie.
Astăzi când îl vrem fiinţă,
Astăzi când îl vrem şi nu e,

Maică-a lumii preacurată,
Stăm cu fruntea în ţărână.
Naşte-l, maică, încă-o dată,
Maică lume, fă-l să vină.

Pulbere-eminesciană,
Răzleţită-n spaţii, zboară.

Fă-te, maică-a lumii, mamă.
Naşte-ni-l a doua oară.

E a lui eternitatea
Dă-ni-l viu în lumea noastră.
Bate-n poarta lumii, bate,
El şi Floarea lui Albastră.

SADOVEANU

I

El cobora din marile tăceri
premergătoare primului cuvânt.
Filmul acestei lumi
se derula încă mut
pe retina umană.
Tăcerile se coceau îndelung
în vetrele plămânilor.
Asemeni nebuloaselor cereşti,
cuvintele pluteau în sânge,
în fiere, în suflare, în auz,
în carnea trupului
şi în lăstunii văzului.
Marii poieţi ai primului cuvânt
în spaima facerii dintâi l-au modelat,
trecându-l prin gâtlejul necioplit şi noduros.
El cobora din ziua,
când a fost răstignită tăcerea.
Din ziua când trupul omului
devenise vioară.

II

...Şi s-a durat anevoios, prelung cuvântul,
cum ai dura cu palma goală, singur,
o mănăstire sau un cer.
Buzele grele
ca morile de piatră

au măcinat muţenia mărunt
şi s-a prelins înmiresmată
făina sunetelor moi şi aspre.

III

El cobora din ziua când tăcerea
învăţase a grăi moldoveneşte.
Citea în sufletul cuvintelor
cum citesc astrologii în stele.
A pus cuvintele să ne mângâie,
să ne pălmuiască, să bolească în noi,
să ne legene, să ne dezmierde,
ne-a logodit cu ele, ştiind
că numai cuvintele nu se prefac în cenuşă.

BEAU VIN

Lui Andrei Lupan

Cu capul gol,
Smerit şi cuvios,
Precum stau în biserici credincioşii,
Beau vin.
Vin vechi,
Din hrubă scos,
Cu unduiri neliniştite, roşii.

Îl sorb domol
Şi-n piept îl trag adânc,
Cu fruntea sus,
De parc-aş bea din soare,
Şi flacăra cu buzele i-o sting,
Şi-i beau mirozna
Limpede şi tare.

Beau vin...
Beau arşiță încinsă, grea,
Beau brumele din vii,
Beau ploi şi ceață,
Beau adunate în garafa mea
Răcoarea stelelor de dimineață.

Beau zâmbetul şiret şi înțelept,
Ce-l port cărunții meşteri de la cramă,
Beau fierbințeala celei ce la piept
A strâns cândva ciorchinul de aramă.

Beau tremurul viorilor din sat
Şi semeția dregătorilor de vinuri,
Şi cântecele ce m-au legănat,
Şi beau lumina marilor seninuri.

Beau vĭn,
Căci vinului îi place când se bea,
Şi mă închin pământului din care vine,
Şi soarelui din fundul de ulcea
Ce urcă lin
Şi se topeşte-n mine.

SCRISOARE LUI BĂDIA ANISIM LIVĂDARUL CARE NU I-A FOST NICIODATĂ TRIMISĂ ACESTUIA

Lui Ion Druță

Cireşul cela ninge şi tot ninge...
Afurisit cireş – fudul şi dalb;
Răsare noaptea-n vis şi ninge, ninge
Şi visurile le îmbracă-n alb.

De-ar fi cireş!
– un pui de bodaproste!–
Nu face o cireaşă, să-l omori!
Iar el – afurisit – tot ninge, ninge
Şi nu vrea să se lepede de flori.

Prin fulguirea lui răsare-o tindă
Cu miros de gutui şi fân uscat,
Şi-o mână care-n mâna mea se zbate,
Tăcut şi cald, ca un hulub speriat.

O fi crescut copila ceea, bade,
Şi nu mai umblă fără de pieptar,
Iară mata, bădie, se prea poate,
Eşti alb demult – alb ca un cireşar.

Şi vorba tot cu ifos şi clonțoasă,
Şi plosca tot cu vin ales, bălai...
Îți scriu, Anisim, rugăminte mare:
Să nu cumva acel cireş să-l tai.

Aşa mărunt şi zgribulit cum este,
Să-l laşi să ningă în livada lui,
Că dacă-l tai, în vis o să se stingă
Şi chipul tău, şi tinda cu gutui...

Cireşul ninge,
Clipe şi petale
Se culcă alb, tăcut şi uniform.
Cireşul peste mine ninge, ninge
Şi nu mă lasă noaptea să adorm.

BOCET PENTRU GARSIA LORCA

Cinci plumbi în țeasta lui, în care
Treceau țigăncile călări
Și crânguri coborau din lună,
Zvâcnind în coapse de ghitări.

Cinci plumbi în gâtița, în care
Înmugureau suflări de rug,
Și cântecul tăiase brazdă
Cinstit, ca fierul unui plug.

Cinci plumbi în trupul său, în care
Cirezi de tauri tremurând
Se prăbușeau în dezmierdare
Cu sufletul și cornul frânt.

Cinci plumbi în inima, în care
Se adunau la adăpat
Păduri și tauri, cai și oameni,
Oraș pestriț și sumbru sat.

Cinci plumbi în Spania!
Și cade
Ucisă pasărea în cuib...
Tu l-ai ucis, Francisco Franco,
Și hoitul încă viu ți-l scuip!

Tu l-ai ucis, Francisco Franco,
Sub care pom l-ai îngropat

Cu șapte lespezi pe deasupra,
Bătut în scânduri și legat?

Ai, Federico, Federico!
Cocoșii albi au ciugulit
Din orzul ochilor tăi negri...
Garsia Lorca a murit.

Și plâng țiganii în Cordoba
Înnebuniți cum plâng și eu
Și, sfâșiind cămașa zării,
Cu hohot plânge Dumnezeu!

EPILOG

PĂDURE NORDICĂ

„...erau mai toți de prin părțile unde crește stejarul lui Ștefan cel Mare" (dintr-un articol de retrospecție literară)

Noaptea
stejarii se frământă
Ca niște cai hrăniți cu lapte și cu foc.
Noaptea
Stejarii se frământă
Și bat pământul mânioși pe loc.
Înfierbântați,
Se smulg din rădăcină
Și bezna o străbat în goană sprinteni,
Chemându-și călărețiii ca să vină,
În șa să urce
Și să-i strângă-n pinteni.
Dar călărețiii s-au lăsat de haiducie –
Schimbară codrul pe un petec de hârtie
Și coama murgului tăcuți o sărutară,
Schimbându-l pe condei și călimară.
În ceas de ducă – ceas înalt și greu –
Ajungă-ne pe toți blestemul meu:
Să n-avem parte niciodată
De sânge stins, cu zbatere înceată,
De cumințenie prematură
Cu șapte străji la păsuri și la gură,
Să nu ne fie buni fârtați de cale:
Vulpile, corbii, lupii, papagalii...
Necunten să se zbuciume în noi
Stejarii nordici înăspriți de ploi.
Eu toamna i-am văzut tăcuți și goi,
Gândindu-se la noi, băieți,
La noi...

PEŞTII

Peştii au sânge rece...
E tot ce ştim despre ei.
Formula aceasta
A devenit pentru noi o lege.
Peştii au sânge rece...
Să coborâm la fundul apelor
Şi să-i privim de aproape,
Numai atunci vom putea reda
Exacta imagine
A lumii ascunse sub ape!
Poate că peştii ştiu să sufere,
Poate că peştii ştiu să plângă,
Poate şi lor le plac nuferii,
Sau luna ce vine cu raza să-i ningă...
Poate că peştii au lacrimi şi poate
Reci îi numim degeaba,
Poate că lacrima lor nevăzută
Se contopeşte cu apa?...
Să nu dăm verdicte atât de uşor...
Să ţinem, prietene, minte,
Că noi suntem oameni,
Oameni cu suflet,
Oameni cu sânge fierbinte!

OAMENII DIN CÂNTECELE MELE

S-au adunat laolaltă
Oamenii din cântecele mele –
Corăbieri cu obrazul muşcat
De vântul sărat al mărilor,
Fetele cu râs auriu şi sonor
De la fabrica de jucării,
Brutarii cu braţele vânjoase,
Care coc pentru mine pâinile rumene, moi,
Ţăranii, ce poartă în ochi
Tăcerea ogoarelor largi
Şi turnătorii de fontă,
Ce aduc în priviri
Spumegarea aprinsă a fontei,
Vrăjitorii cu degete lungi şi subţiri,
Care ştiu a trezi în viori
Tălăzuire de sunete,–
Bărbaţii cu părul cărunt,
Cu cicatrici pe obraz ori pe umăr,
Bărbaţii, care-au rămas senini şi puternici
În faţa minciunii şi în faţa morţii.

S-au adunat toţi oamenii
Din cântecele mele
Să hotărască
Înţelept, gospodăreşte,
Ziua, când toate visele noastre
Vor da în pârg.
Oamenii din cântecele mele
Au luat soarele şi, precum se împarte o pâine,

L-au împărțit tuturor,–
Fiecărui din noi i-au dat un crâmpei.
De atunci
Fie noapte aspră de iarnă,
Fie vreme cu neguri,
Răsare în mine crâmpeiul acela de soare.

* * *

Eu am cântat așa cum am știut
Din frunza aspră a iubirii mari.
Senin voi coborî să dorm în lut
Printre țărani, voievozi și lăutari.

* * *

Arhaică pădure de cuvinte,
Spre tine vin din secolii târzii
Şi te sărut nostalgic şi cuminte,
Iubita mea din anul două mii.

E ochiul meu ascuns aici în carte,
Iscoada stinsului demult străbun –
Şi te privesc de dincolo de moarte
Neruşinat de vesel şi de bun.

LĂUTARII

Nuvelă cinematografică

ZBOR

Alege-ți primăvara drept mireasă,
Din dorul timpului alege-ți dor –
Şi să te mistui ca o stea frumoasă,
Ce sensul vieții l-a găsit în zbor!

Emil Loteanu